

Китоби Дониёл — Рақами нӯҳ

Паёми фариштаи аввал

Jeff Pippenger

2023-12-04

Боби якуми Дониёл паёми фариштаи якуми Ваҳй боби чордахумро муаррифӣ мекунад. Еҳӯёким ба таври рамзӣ муайян месозад, ки ин қувватёбии паёми фариштаи якум аст, на омадани он дар «вақти интиҳо». Ҳамаи анбиё «рӯзҳои охир»-и довари таҳқиқиро муайян мекунад, бинобар ин ин боб 11 сентябри соли 2001-ро муаррифӣ мекунад, замоне ки раванди озмоиши як саду чилу чор ҳазор оғоз ёфт. Дар Малокӣ боби сеюм, он раванд ҳамчун раванди поксозӣ муаррифӣ шудааст, вақте ки қосиде роҳро барои Қосиди аҳд омода месозад, то ки ногаҳон ба маъбади Худ биёяд. Қосиде, ки роҳро омода мекунад, ва ҳамчунин «овоз»-ест, ки дар биёбон нидо мекунад, худ низ озмоиш аст, ки чузъе аз раванди поксозӣ мебошад. Дар Малокӣ боби сеюм, як саду чилу чор ҳазор ҳамчун писарони Левӣ муаррифӣ шудаанд. Писарони Левӣ онҳоро муаррифӣ мекунад, ки дар исёни ғӯсолаи тиллоӣ, ки сурати ҳайвонро муаррифӣ мекард, бо қосид Мӯсо истода буданд.

Гузаштан аз имтиҳони сурати ҳайвон, намунаи дигари Китоб Муқаддас аз дувуми он се имтиҳонест, ки раванди поксозиро ташкил медиҳанд. Писарони Левӣ бояд пеш аз он ки мӯҳр карда шаванд, аз он имтиҳон гузаранд.

Мӯҳргузори бобҳои ҳаштум ва нӯҳуми Ҳизкиёл намунаи дигари раванди поксозист, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Дар боби ҳаштум, онҳое ки дар Ерусалим дар ниҳоят ба офтоб сачда мекунад, чор насли адвентизми Лаодикияро ифода менамоянд. Дар боби нӯҳум, онҳое ки мӯҳро қабул мекунад, аз зишткорӣ ҳеҷ чӣ дар дохили Ерусалим ба амал меоянд, оху нола мекунад. Ерусалим калисои Худост.

Паёмҳои се фаришта инчунин тасвири раванди поксозӣ мебошанд. Ин се паём раванди озмоиши сеқадамиро ифода мекунад, ва зарур аст, ки писарони Левӣ аз озмоиши аввал гузаранд, то умуман дар озмоиши дуюм иштирок дошта бошанд. Озмоиши сеюм навъи дигари озмоиш аст, зеро он озмоишро ифода мекунад, ки муайян месозад, оё писарони Левӣ ду озмоиши аввалро бомуваффақият гузаштаанд ё не. Он санчиши пешгӯёнаи лакмусист. Озмоиши аввал озмоиши ғизоист (ба маънои рӯҳонӣ), зеро он вобаста ба он гузашта ё ноком мешавад, ки оё писарони Левӣ паёмеро, ки Рӯҳи Муқаддас ба воситаи Илёс — он паёмоваре ки роҳро барои паёмовари аҳд омода месозад — мерасонад, қабул мекунад ё не.

Ояти аввали китоби Ваҳй ҷиддияти он паёмо таъкид мекунад. Он қасдан муайян месозад, ки паёме, ки қосиди башарӣ, ки ба сурати Юҳанно муаррифӣ шудааст, ба калисоҳо мефиристад, ба ӯ аз ҷониби Ҷабраил дода шудааст, ки онро аз Масех гирифта буд, ва Масех, дар навбати Худ, онро аз Падар гирифта буд. Паёми Илёс дорои ҳокимияти илоҳист, ва рад кардани паёми Юҳанно, ё Илёс, ё «овозе нидокунанда дар биёбон», рад кардани Ваҳйи Исои

Масеҳ аст.

Санчиши дуҷум санчиши аёнӣ аст, зеро ҳамин ки писарони Левӣ паёми Илёрро, ки дар дасти фариштае буд, ки нозил шуд, то заминро бо ҷалоли худ мунаввар гардонад, хӯрданд, онҳо усулшиносии Китоби Муқаддасро пазируфтаанд, ки ба онҳо имкон медиҳад аломатҳои замонро ба таври дуруст ташхис намоянд. Он усулшиносӣ ба писарони Левӣ имкон медиҳад, ки дарк кунанд, ин аломатҳои замон нишон медиҳанд, ки калисо ва давлат дар Иёлоти Муттаҳида ба ҳам меоянд, дар иҷрошавии санчиши сурати ҳайвон. Аз ин ҳам муҳимтар, ин аломатҳои замон, вақте ки дар доираи хатҳои муқаддаси ислоҳот ҷой дода мешаванд, моҳияти Алфа ва Омега мебошанд, ки оғоз анҷомро тасвир мекунад. Хатҳои муқаддаси ислоҳот муайян месозанд, ки қавми Худо бояд ҳар он чиро, ки дар қудраташон аст, ба ҷо оваранд, то дар кори омода сохтани худ барои мӯҳри Худо ҳамкорӣ намоянд.

Бинобар ин, эй маҳбубони ман, чунон ки ҳамеша итоат намудаед, на танҳо дар ҳузури ман, балки ҳоло боз ҳам бештар дар ғайбати ман, наҷоти худро бо тарс ва ларз ба амал оваред. Зеро Худост, ки ҳам ирода кардан ва ҳам амал намуданро барои хушнудии неки Худ дар шумо ба амал меоварад. Ҳама чизро бе ғурунҷу баҳс анҷом диҳед, то ки беайб ва бегуноҳ бошед, фарзандони Худо, бе маломат, дар миёни насли қачраву фасодзадае, ки дар он миён шумо чун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшед. Филиппиён 2:12–15.

Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё — чор нафар — адвентистони рӯзи ҳафтумро дар саросари ҷаҳон муаррифӣ мекунанд, ки 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун муайяншавии фуруд омадани фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳ мешиносанд, ва интиҳоб мекунанд, ки маннаи ниҳониро, ки дар дасти ӯст, бигиранд ва онро бихӯранд. Маннаи ниҳоние, ки бояд хӯрда шавад, чунон ки расули Павлус ҳамин ҳоло иқтибос овард, Худоро (маннаи ниҳонӣ) ифода мекунад, ки дар даруни қавми Худ амал менамояд, то ирода ва ризомандии некӯи Худро ба ҷо оранд. Павлус намояндаи паёмовар ба аҳли Филадельфия аст, ва рад кардани паёми ӯ марғ буд. Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё онҳоро муаррифӣ мекунанд, ки интиҳоб мекунанд маннаи ниҳониро бихӯранд.

Ва аз миёни фарзандони Яхудо буданд Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азариё; ва сардори ҳочасароён ба онҳо номҳо дод: ва Дониёлро Балташассар номид; ва Ҳананёро Шадрак; ва Мишоилро Мешак; ва Азариёро Абед-Наго. Аммо Дониёл дар дили худ қарор дод, ки худро бо ҳиссаи таъоми подшоҳ ва бо шаробе ки ӯ менӯшид, палид насозад; бинобар ин аз сардори ҳочасароён хоҳиш кард, ки худро палид насозад. Дониёл 1:6–8.

Дониёл қарор мекунад, ки ӯ меҳодад паёмеро бихӯрад, ки 11 сентябри соли 2001 аз осмон нозил карда шуд, ва ҳамчунин паёмеро, ки ба сурати таъом ва нӯшокии Бобил муаррифӣ гардидааст, рад намояд. Ашфаназ интиҳоб карда буд, ки кадоме аз асирони Яхудо ба ҳузури подшоҳ оварда шаванд.

Ва подшоҳ ба Ашфаназ, сарвари хасагон, фармуд, ки баъзе аз банӣ-Исроил, аз насли подшоҳ ва аз миронро биёварад; ҷавононро, ки дар онҳо ҳеҷ айбе набошад, балки хушсимо бошанд, дар ҳар гуна ҳикмат моҳир, дар дониш доно, дар илм фаҳманда, ва дорои қобилияте, ки битавонанд дар қасри подшоҳ биистанд, ва онҳоро таълим диҳанд

адабиёт ва забони калдониёро. Дониёл 1:4, 5.

Агар мо силсилаи фармондехиро, ки дар Ваҳй, боби якум ва ояти якум муайян шудааст, пайравӣ кунем, Набукаднесар ба Ашфаназ дастур дода буд, ки он писаронро интихоб намояд, ки пешгӯии Ишаъё, ки ӯ ба Ҳизкиё эълон карда буд, дар бораи онҳо иҷро мешуд. Ашфаназ ин хабарро гирифта, сипас онро ба Мелзар, сардори хочасароён, расонид. Набукаднесар Падари Осмониро намояндагӣ мекунад; Ашфаназ Масехро намояндагӣ мекунад ва Мелзар Ҷабраилро намояндагӣ мекунад. Ашфаназ медонист, ки кадом писаронро бояд интихоб кунад, ва пеш аз он ки Дониёлро назди подшоҳ биёрад, медонист, ки ӯ қарори дуруст оид ба парҳез хоҳад гирифт.

Ва Худо Дониёлро дар назари сардори хочасароён ба илтифот ва меҳрубонии нозук даровард. Ва сардори хочасароён ба Дониёл гуфт: «Ман аз оғоям подшоҳ метарсам, ки ӯ хӯрок ва нӯшокии шуморо муқаррар кардааст; зеро чаро ӯ бояд чехраҳои шуморо аз ҷавононе, ки ҳамсинну ҳамқисми шумо ҳастанд, бадтар бинад? Он гоҳ шумо сабаб мешавед, ки ман сари худро назди подшоҳ ба хатар андозам». Дониёл 1:9, 10.

Дар ин ҷо Малзар қадами аввали паёмҳои се ғариштаро муайян мекунад. Қадами аввал тарсидан аз Худост, чунон ки дар тарси Малзар аз Набукаднесар нишон дода шудааст. Калимаи ибрии «ҳақиқат», ки бо пайвастании ҳарфи аввал, сенздаҳум ва охири алифбои ибрий сохта шудааст, қаблан дар ин мақолаҳо нишон дода шуда буд, ки раванди озмоиши сесатҳии се ғариштаро ифода мекунад. Бо ин роҳ, бар асоси чандин шохидон собит гардида буд, ки паёми ғариштаи аввал ҳар се озмоиши серо, ки бо паёмҳои се ғаришта ифода шудаанд, дар бар мегирад. Паёми ғариштаи аввал ҳамчун Инчили ҷовидонӣ муайян карда мешавад ва ҳамин тавр онро ҳамон Инчил мешуморад, ки аз рӯзҳои Одам то Бозомадани Дуёми Масех яксон аст.

Ва ман ғариштаи дигареро дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекард ва Инчили ҷовидониро дошт, то онро ба сокинони замин, ба ҳар миллату қабила ва забону қавм мавъиза намояд, Ва бо овози баланд мегуфт: Аз Худо битарсед ва Ӯро ҷалол диҳед; зеро соати доварии Ӯ фаро расидааст; ва ба Ӯ, ки осмон ва замин ва баҳр ва чашмаҳои обҳоро офарид, сачда кунед. Ваҳй 14:6, 7.

Қадами аввали паёми ғариштаи аввал — тарсидан аз Худост. Қадами дувум — Ӯро ҷалол додан аст, ва қадами сеюм — фаро расидани соати доварии Ӯ. Дар иртибот бо паёмҳои ду ғариштаи дигар, паёми ғариштаи аввал ин аст: «Аз Худо битарсед». Сипас паёми ғариштаи дувум сукути Бобилро эълон мекунад, ва хоҳ дар ҳаракати миллериҳои ғариштаи аввал бошад, хоҳ дар ҳаракати ғариштаи сеюм, даъват ба берун омадан аз Бобил ҳамон ҷое аст, ки зуҳури рехтани Рӯҳулқудс ба амал меояд. Дар он фосилаи замон, хоҳ он ҳамчун Нидои Нимашаб, нидои баланд, ё борони охирин муаррифӣ гардад, онҳое ки паёмро эълон мекунанд, Худоро ҷалол медиҳанд. Паёми ғариштаи дувум ҳамон ҷое аст, ки дар он ба Худо ҷалол дода мешавад, ва он фосилаи замон ба нуқтае аз вақт мерасонад, ки дар таърихи миллериҳои доварии таҳқиқотӣ оғоз ёфт, ё ба доварии ғоҳишаи Бобил, ки дар бӯҳрони қонуни якшанбе ба вуқӯъ меояд.

Тарси Мелзар паёми фариштаи аввалро ифода мекунад, ва он озмоиши парҳезии даҳрӯзаро оғоз менамояд, ки рақами даҳ низ озмоиширо ифода мекунад. Изҳори тарси Мелзар аз подшоҳ ҳамонанд буд ба тарси Дониёл аз Худо бештар аз подшоҳ, ва ба он ки дар дили худ қарор дод бо ғизои Бобил худро палид насозад. Давраи вақте ки озмоиши Дониёл ва се ҷавони шоиста идома дошт, се сол буд; бинобар ин, он се қадами паёмҳои се фариштаро намоёндагӣ мекунад.

Ва подшоҳ барои онҳо рӯзона аз таоми подшоҳ ва аз шаробе ки ӯ менӯшид, ҳиссае муқаррар кард; ва онҳоро се сол парвариш менамуд, то ки дар анҷоми он пеши подшоҳ ҳозир шаванд. Дониёл 1:5.

Боби якуми китоби Дониёл қудратманд гардидани паёми фариштаи аввалро ифода менамояд, ва дар он ҷо оғози озмоиши парҳезӣ қайд мегардад, ки дар таърихи миллериш бо хӯрдани китоби хурд тасвир ёфта буд. Давраи озмоиши Дониёл ва он се ҷавони барҷаста дар даҳ рӯзи аввали он се сол ба анҷом расонида шуд. Даҳ рамзи ҷараёни озмоиш аст, чунон ки дар Исроили қадим, ҳангоме ки онҳо озмоиши даҳумро, ки бо паёми Еҳушаъ ва Колеб ифода мешуд, рад карданд, нишон дода шудааст. Ин ҳамчунин дар замони таъқибот дар калисои Смирно таҷассум ёфтааст.

Аз он чизҳое ки хоҳӣ кашид, ҳеҷ матарс; инак, иблис баъзеро аз шумо ба зиндон хоҳад андохт, то озмуда шавед; ва шумо даҳ рӯз мусибат хоҳед дошт: то дами марг амин бош, ва Ман ба ту тоҷи ҳаётро хоҳам дод. Ваҳй 2:10.

Панд ба калисои Смирно ин буд, ки аз раванди озмоиш натарсанд, зеро агар аз Худо битарсанд, Ӯ тарси худотарсонаи онҳоро бо тоҷи ҳаёт мукофот хоҳад дод. Он тарси худотарсона бо хоҳиши Дониёл барои хӯрдани маннои осмонӣ ифода шудааст.

Пас Дониёл ба Малзар, ки сардори хочасароён ӯро бар Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё таъйин карда буд, гуфт: «Лутфан, бандагонатро даҳ рӯз биозмод; ва бигзор ба мо лӯбиёгӣ бо барои хӯрдан ва об барои нӯшидан диҳанд. Он гоҳ симои мо ва симои он ҷавононро, ки аз ҳиссаи таоми подшоҳ меҳӯранд, пеши ту бубинанд; ва чунон ки мебинӣ, бо бандагонат амал намо». Пас ӯ дар ин кор ба сухани онҳо розӣ шуд ва онҳоро даҳ рӯз озмуд. Дониёл 1:10–14.

Озмоиши аввал ин буд, ки аз Худо тарсанд, чунон ки дар мавриди Мелзар ва Дониёл нишон дода шудааст, вақте ки ӯ дар дили худ қарор дод, ки худро бо таому нӯшокии Бобил палид насозад. Унсури дуҷуми паёми фариштаи аввал ин аст, ки ба Худо ҷалол диҳанд, ки он зуҳури намоёни таъсироти парҳезро ифода мекунад. Дар анҷоми даҳ рӯз, Дониёл ва он се ҷавони баргузида бо намуди зоҳирии ҷисмонии худ Худоро ҷалол доданд.

Ва дар анҷоми даҳ рӯз чеҳраҳои онҳо назар ба ҳамаи он ҷавононе ки аз ҳиссаи таоми подшоҳ меҳӯрданд, зеботар ва аз ҷиҳати ҷисм пуртар намудор шуд. Пас Малсар ҳиссаи таоми онҳоро ва шаробро ки бояд менӯшиданд, аз онҳо гирифт; ва ба онҳо лӯбиё дод. Ва дар бораи ин чор ҷавон, Худо ба онҳо дониш ва маҳорат дар ҳар гуна адаб ва ҳикмат ато кард; ва Дониёл дар ҳамаи рӯзҳои ва хобҳои фаҳмиш дошт. Дониёл 1:15–17.

Он чор кӯдак аз озмоиши аввали ғизо гузаштанд, ки ҳамон ҷо Одам ва Ҳавво сукут карданд, ва ки озмоиши аввалеро намояндагӣ мекард, ки Масеҳ ғавран пас аз таъмиди Худ ба он рӯ ба рӯ гардид. Таъмиди Масеҳ қудратбахшии паёми аввал дар хатти нубуввати Ӯ буд. Он паёмеро, ки аз ҷониби «овозе дар биёбон» эълон мешуд, қудрат бахшид ва тасдиқ намуд. Сипас, чунон ки бо Донёл ва се ҷавонмарди шоиста буд, Масеҳ дар масъалаи ғизо барои чиҳил рӯз озмуда шуд, ҳамон тавре ки Донёл барои даҳ рӯз озмуда шуда буд. Донёл ва Масеҳ озмоиши мантиқӣ ниҳониеро намунавӣ менамуданд, ки дар дасти ғарибона буд, ки дар 11 сентябри соли 2001 нозил шуд. Барои Масеҳ ва барои Донёл ду озмоиши дигар дар пай меомад. Озмоиши дуюм ҳамон ҷо буд, ки Донёл ва се ҷавонмарди шоиста бо симои худ Худоро ҷалол доданд. Озмоише, ки барои Масеҳ пас аз озмоиши ғизоӣ омад, низ ҷалолро намояндагӣ мекард.

Ва иблис ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг амр фармо, то нон гардад». Ва Исо ба ӯ дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст: “Инсон на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломи Худо”». Ва иблис Ӯро ба кӯҳи бисёр баланд бурда, дар як лаҳза ҳамаи мамулики ҷаҳонро ба Ӯ нишон дод. Ва иблис ба Ӯ гуфт: «Тамоми ин қудрат ва ҷалоли онҳоро ба Ту хоҳам дод, зеро он ба ман супурда шудааст; ва ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам. Пас, агар Ту маро сачда кунӣ, ҳамааш аз он Ту хоҳад шуд». Ва Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Аз пеши Ман дур шав, эй шайтон, зеро навишта шудааст: “Худованд Худои худро сачда намо, ва танҳо Ӯро ибодат кун”». Матто 4:3–8.

Пас аз он ки Масеҳ озмоиши парҳезро паси сар кард, Шайтон он гоҳ «ҷалол»-и ҳамаи подшоҳии ҷаҳонро ба Ӯ пешкаш намуд, вале Масеҳ ба ҷои он интиҳоб кард, ки Подшоҳи подшоҳонро ҷалол диҳад. Одам ва Ҳавво дар озмоиши аввал ноком шуданд ва дарҳол кӯшиданд, ки симоҳои худро бо баргҳои анҷир пинҳон созанд, зеро онҳо дигар ҷалоли Худоро, ки бо ҷомаи нур, ки пештар дар бар доштанд, намояндагӣ мешуд, зоҳир намекарданд. Вақте ки Дониёл ва он се ҷавони баргузида аз озмоиши парҳез гузаштанд, пас ба онҳо «дониш ва маҳорат дар ҳар навъ таълим ва ҳикмат» дода шуд; «ва Дониёл дар фаҳмиши ҳамаи рӯзғоро ва хобҳо соҳибидрок буд.»

Онҳо аз озмоиши дуюм гузаштанд, ки озмоиши зоҳирӣ буд ва аз ҷониби Мелзар баргузор гардида буд. Дар таърихи миллериш, паёми ғарибонаи дуюм ҷудоиро миёни онҳое, ки паёми «овоз»-и нидокунанда дар биёбонро, ки бо Уилям Миллер ифода мешуд, пазируфтанд, ва онҳое, ки онро рад карданд, нишон дод. Аз лиҳози нубувташ, ҳаракати миллериш он гоҳ шоҳи намоён ва ягонаи ҳақиқии протестантизм гардид, ва онҳое, ки паём ва ҳаракатро рад карданд, духтарони Рум шуданд. Онҳо бар он шуданд, ки ба ҷойи китоби кучак, ғизоро бихӯранд ва шароби Бобилро бинӯшанд. Дар охири се сол, Дониёл ва он мардони шоиста барои доварӣ назди Набукаднесар оварда шуданд.

Акнун дар охири он рӯзҳое ки подшоҳ гуфта буд, ки онҳоро биёранд, сарвари ҳасагон онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард. Ва подшоҳ бо онҳо сухан гуфт; ва дар миёни ҳамаи онҳо ҳеҷ касе мисли Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд; бинобар ин онҳо пеши подшоҳ меистоданд. Ва дар ҳар кори ҳикмат ва фаҳме ки подшоҳ аз онҳо мепурсид, онҳоро даҳ бор беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне ки дар тамоми

мамлакати ӯ буданд, меёфт. Ва Дониёл то соли аввали подшоҳ Қӯруш боқӣ монд.
Дониёл 1:18–21.

Дониёл ва он се чавонмарди баргузида аз имтиҳони «даҳ» рӯз гузаштанд, ва пас аз он, хангоме ки аз озмоиши ниҳони худ гузаштанд, маълум шуд, ки онҳо аз ҳамаи дигарон «даҳ» баробар донотаранд.

Боби якуми Дониёл нахустин ишора ба паёми фариштаи аввал дар он китобест, ки аз китобҳои Дониёл ва Ваҳй иборат аст. Он дорои ҳамон хусусиятҳои айнист, ки фариштаи аввали боби чордахуми Ваҳй дорад. Он ҳақиқатеро, ки нахуст дар ояти якуми Ваҳй зикр шудааст, устувор медорад; зеро Набукаднесар ба Ашфаноз паём дод, ки ӯ дар навбати худ он паёмро ба Мелзар дод, ва сипас ӯ бо Дониёл муомила намуд. Падар ба Масеҳ паём дод, ки ӯ дар навбати худ он паёмро ба Цабраил дод, ва сипас ӯ бо Юҳанно муомила намуд.

Паёме, ки расонида мешавад ва айни ҳол мӯҳраш кушода мегардад, чараёни иртиботи Падарро бо калисои ӯ муайян месозад. Аввалин чизе, ки Падар барои калисои Худ ихтиёр мекунад муайян созад, раванди секадамаи озмоиши се фаришта мебошад. Каломи нубуввати Худо ин равандро бо чандин хатҳои нубувват ва ҳамчунин бо таърихи миллериён бисёр дақиқ баён кардааст. Ин ҳақиқатҳо чузъи муҳими мантиқи ниҳоне мебошанд, ки дар дасти фаришта буд, хангоме ки ӯ 11 сентябри соли 2001 фуруд омад.

Агар кас аз озмоиши аввал нагузашта бошад, иштирок кардан ва, бинобар ин, аз озмоиши дуюм гузаштан ғайриимкон аст. Ин ҳақиқат дар таърихи Масеҳ ва миллериён ба таври равшан таҷассум ёфта буд. Боби дуюми китоби Дониёл озмоиши дуюм аст, ки, чунон ки Хоҳар Уайт баён мекунад, «тақдири абадии мо аз рӯи он ҳал хоҳад шуд». ӯ ҳамчунин мегӯяд, ки ин ҳамон озмоишест, ки мо бояд «аз он бигзарем, пеш аз он ки мӯҳр карда шавем». Он озмоиш ҳоло қариб ба анҷом расидааст.

Боби дуюми Дониёл дар бораи имтиҳони сурати ҳайвон аст, ва комилан муносиб аст, ки ин боб дар бораи як ҳайкали бузург бошад, ва ин танҳо ба сабаби он буд, ки Дониёл аз имтиҳони парҳез гузашта, бо «даҳ маротиба» бештар «фаҳм» ва «ҳикмат» баракат ёфта буд, ки ӯ тавонист он имтиҳонро бишиносад. Чунон ки дар ҳушдори имтиҳон дар навиштаҳои Эллен Уайт низ дида мешавад, имтиҳони сурат дар боби дуюми Дониёл имтиҳоне аст, ки паёмаҳои ҳаёт ё маотро ифода мекунад.

Аз ин сабаб подшоҳ ба ғазаб омада, саҳт ба ҳашм омад ва фармон дод, ки ҳамаи ҳакимони Бобил нобуд карда шаванд. Ва ҳукм содир шуд, ки ҳакимон кушта шаванд; ва Дониёл ва ёронашро низ ҷустуҷӯ мекарданд, то кушта шаванд. Дониёл 2:12, 13.

Дар боби якуми китоби Дониёл боз чанд масъалаи дигари нубувватӣ ҳаст, ки мо бояд онҳоро баррасӣ кунем, ва дар мақолаи оянда ба баррасии он масъалаҳо идома хоҳем дод.

«Ман гурӯҳеро дидам, ки хуб муҳофизатшуда ва устувор меистоданд ва ба касоне, ки меҳостанд имони барқароршудаи ҷамоатро ноором созанд, ҳеҷ рӯи хуш нишон намедоданд. Худо бар онҳо бо ризомандӣ назар мекард. Ба ман се қадам нишон дода шуд — паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюм. Фариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Вой бар

холи ҳар касе ки аз ин паёмҳо сангеро ҷойиваз кунад ё сӯзанеро ба ҷунбиш оварад. Фаҳмиши дурусти ин паёмҳо аҳамияти ҳаётан муҳим дорад. Тақдири ҷонҳо ба тарзи қабул шудани онҳо вобаста аст.” Бори дигар маро тавассути ин паёмҳо поён оварданд, ва ман дидам, ки қавми Худо таҷрибаи худро то ҷӣ андоза гарон харидаанд. Он тавассути ранҷи бисёр ва муборизаи сахт ба даст омада буд. Худо онҳоро қадам ба қадам роҳнамоӣ карда буд, то он даме ки онҳоро бар рӯи як суффаи мустаҳкам ва ночунбон қарор дода буд. Ман дидам, ки баъзе ашхос ба суффа наздик шуда, таҳкурсиرو меомӯхтанд. Баъзеҳо бо шодӣ дарҳол бар он қадам ниҳоданд. Дигарон ба эрод гирифтанд аз таҳкурсии оғоз карданд. Онҳо мехостанд, ки ислоҳоте ворид карда шаванд, ва он гоҳ суффа комилтар мегардид ва мардум хеле хушбахттар мешуданд. Баъзеҳо аз суффа поён шуданд, то онро бисанҷанд, ва эълон карданд, ки он нодуруст гузошта шудааст. Аммо ман дидам, ки қариб ҳама бар суффа устувор меистоданд ва онҳоеро, ки аз он поён шуда буданд, насихат мекарданд, ки аз шикоятҳои худ даст кашанд; зеро Худо Устоди Бинокор буд, ва онҳо бар зидди ӯ меҷангиданд. Онҳо кори аҷоиби Худоро, ки онҳоро ба сӯи он суффаи устувор оварда буд, бозгӯ мекарданд ва бо якдилӣ ҷашмони худро ба осмон боло мебардоштанд ва бо овози баланд Худоро ҷалол меоданд. Ин ба баъзе аз онҳое, ки шикоят карда, суффаро тарк намуда буданд, таъсир кард, ва онҳо бо нигоҳи ғурутанона боз бар он қадам ниҳоданд.»

«Маро ба сӯйи мавъизаи омадани аввали Масеҳ боз равона карданд. Юҳанно бо рӯҳ ва қудрати Илос фиристода шуд, то роҳи Исоро омода созад. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо баҳрае набурданд. Муҳолифати онҳо ба паёме, ки омадани Ӯро пешгӯӣ мекард, онҳоро ба ҷое гузошт, ки наметавонистанд ба осонӣ қавитарин далелро, ки Ӯ Масеҳ буд, қабул намоянд. Шайтон онҳоеро, ки паёми Юҳанноро рад карда буданд, ба он бурд, ки боз ҳам пештар рафта, Масеҳро рад кунанд ва маслӯб созанд. Бо ин кор онҳо худро дар ҷое қарор доданд, ки наметавонистанд баракати рӯзи Панतिकстро қабул кунанд, ки он ба онҳо роҳи дохил шудан ба муқаддасгоҳи осмониро меомӯзонд. [Дарида шудани] пардаи маъбад нишон дод, ки қурбониҳо ва ойнҳои яҳудӣ дигар пазируфта нахоҳанд шуд. Қурбонии бузург тақдир гардида, қабул шуда буд, ва Рӯҳулқудсе, ки дар рӯзи Панतिकст нозил шуд, фикрҳои шогирдонро аз муқаддасгоҳи заминӣ ба муқаддасгоҳи осмонӣ бурд, ки дар он ҷо Исо бо хуни Худ ворид шуда буд, то бар шогирдонаш манфиатҳои кафорати Худро ғуру резад. Аммо яҳудиён дар торикии комил вогузошта шуданд. Онҳо тамоми нуреро, ки метавонистанд дар бораи нақшаи наҷот дошта бошанд, аз даст доданд ва ҳанӯз ҳам ба қурбониҳо ва ҳадияҳои беҳудаи худ таваккал мекарданд. Муқаддасгоҳи осмонӣ ҷойи муқаддасгоҳи заминиро гирифта буд, вале онҳо аз ин тағйирот ҳеҷ оғоҳӣ надоштанд. Аз ин рӯ, онҳо наметавонистанд аз шафоати Масеҳ дар ҷои муқаддас баҳраманда шаванд.»

«Бисёре аз ҷараёни кори яҳудиён, ки Масеҳро рад карданд ва бар салиб кашиданд, бо даҳшат менигаранд; ва ҳангоме ки таърихи тақдир ва озори нангини Ӯро меҳонанд, гумон мекунанд, ки Ӯро дӯст медоранд ва агар дар ҷои Петрус мебуданд, мисли ӯ Ӯро инкор намекарданд, ё мисли яҳудиён Ӯро бар салиб намекашиданд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро, ки онҳо даъво доштанд нисбат ба Исо эҳсос мекунанд, ба озмоиш овардааст. Тамоми осмон бо амиқтарин тавачҷуҳ пазируфтани паёми ғариштаи аввалро тамошо мекард. Аммо бисёре, ки даъво мекарданд Исоро дӯст

медоранд ва ғангоми хондани қиссаи салиб ашк мерехтанд, башорати хуши омадани Ўро масхара карданд. Ба ҷои он ки паёмо бо шодӣ бипазиранд, онро фиреб эълон намуданд. Онҳо касонро, ки зуҳури Ўро дӯст медоштанд, бад медиданд ва аз калисоҳо берун карданд. Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз паёми дуюм ғоида гирифта натавонистанд; ҳамчунин аз нидои нимашаб, ки мебоист онҳоро омода созад, то бо имон ҳамроҳи Исо ба муқаддастарини макони муқаддаси осмонӣ дохил шаванд, баҳра набурданд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, ғаммиши худро чунон торик кардаанд, ки дар паёми ғариштаи сеюм, ки роҳи даромадан ба муқаддастаринро нишон медиҳад, ҳеҷ нурро дида наметавонанд. Ман дидам, ки ҳамчунон ки яҳудиён Исоро бар салиб кашиданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро бар салиб кашидаанд; ва бинобар ин, онҳо аз роҳи даромадан ба муқаддастарин ҳеҷ дониш надоранд ва аз шафоати Исо дар он ҷо баҳра гирифта наметавонанд. Монанди яҳудиён, ки қурбонихои беғоидаи худро меоварданд, онҳо низ дуоҳои беғоидаи худро ба он макоме мебаранд, ки Исо онро тарк кардааст; ва шайтон, ки аз ин фиреб хушнуд аст, сурати диндорона ба худ мегирад ва афкори ин масеҳиёни ба зохир имондорро ба сӯи худ мекашад, бо қудрати худ, бо аломатҳои худ ва мӯъҷизаҳои дурӯғини худ амал карда, то онҳоро дар доми худ устувор гардонад». Early Writings, 258–261.